

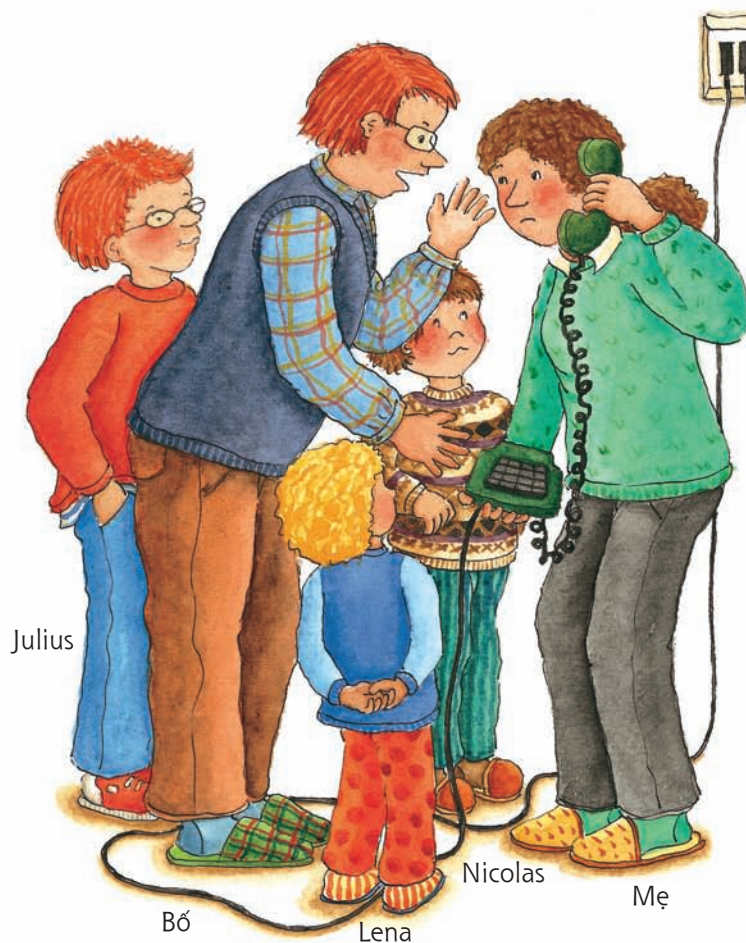
Sophia sửng sốt đến mức không thốt nên lời. Em im lặng đưa bức thư cho dì Edda. Dì đọc lướt qua rồi nói: “Thực ra Felix nói đúng đấy. Lại đây nào, dì cháu mình cùng đi thăm Tòa nhà Quốc hội nhé!”.

Một lúc sau, hai dì cháu xếp hàng cùng rất nhiều khách tham quan. Sophia cảm thấy thời gian chờ đợi dài như vô tận. Nhưng em cũng rất hồi hộp muốn xem nơi các chính trị gia hội họp và quang cảnh nhìn từ mái vòm kính hình cầu có đẹp không. Dì Edda còn chỉ cho Sophia xem nơi trước đây từng là bức tường Berlin. Hồi trước, nước Đức từng là một quốc gia bị chia cắt. Sophia không thể hình dung được rằng có thời người dân ở Đông Đức không được phép đi sang Tây Đức. “May mà những chuyện tồi tệ đó đều đã qua”, em nói và ôm lấy dì Edda.

Tối hôm đó, Sophia gọi điện cho bố và mẹ. Khi mẹ vui vẻ hỏi: "Hai dì cháu có gì mới không?", đột nhiên nước mắt em ứa ra. "Sophia, sao vậy con?", ở đầu bên kia, mẹ lo lắng hỏi. Sophia hít một hơi thật sâu rồi đáp: "Bạn Felix của con...", nhưng em không nói thêm được nữa.

Dì Edda ôm lấy Sophia rồi giúp em kể lại cho mẹ nghe về cuốn truyện cổ, về cái va-li bằng dung biết bay của Felix, và về lá thư của cậu. "Con nghe này Sophia", bố nói qua điện thoại, "đừng sợ, bạn Felix của con sẽ về nhà thôi, những lần trước cũng vậy mà!". Sophia gật đầu, quệt nước mắt, dù em nhớ chú thỏ bông yêu dấu vô cùng.

Những ngày ở chơi với dì Edda trôi nhanh như gió. Sau kì nghỉ, hai dì cháu cùng đi tàu siêu tốc về Munster. Mẹ đã chờ sẵn bên đường ray. Nhưng tay mẹ cầm gì kia nhỉ? Một lá thư với nét chữ nguệch ngoạc quen thuộc:

Thật khủng khiếp, Sophia nghĩ, một lâu đài Ma-cà-rồng cơ đấy. Em thấy nổi da gà. Thật may khi Felix không rủ em đi cùng. Nhưng có lẽ anh Nicolas sẽ thích lắm đây. Vào lễ hội ma quỷ năm ngoái, anh ấy đã hóa trang thành Ma-cà-rồng. Anh ấy cũng đã đọc hết truyện về Bá tước Dracula. Sophia cầm bức thư chạy sang phòng anh trai. Đúng thật, Nicolas vô cùng thích thú. “Nếu là anh thì anh sẽ mang theo thật nhiều tỏi. Bọn Ma-cà-rồng sẽ sợ chết khiếp!”, cậu bé khẳng định chắc nịch. “Vậy ư? Hi vọng điều anh nói là thật,” Sophia nghĩ thầm. Rồi em chạy xuống tàu ngựa.